

Domoljubni radio

Portal domoljubnog radija

Užasi Veleprometa- Četnici su ga mučili i ubili

Mario Strinavić · Thursday, November 14th, 2019

U tih nekoliko sati koje sam proveo na Veleprometu svjedočio sam sa sedamdesetak ljudi čistom očitovanju sotone u našim mučiteljima. Kada sam pomislio da ne može biti gore slijedi trenutak koji me prvi puta u Vukovaru natjerao da gorko zaplačem. Bio je to i trenutak kada sam se prvi puta u Vukovaru sukobio sa svojim Ocem nebeskim pokušavajući shvatiti besmisao toga zla.

Posebno mi je žao što do sada nisam uspio saznati ime toga malenog heroja kojemu posvećujem ovaj blog. Jučer sam stupio u kontakt s Ivanom Đakovićem iz Vukovara koji također nažalost ne zna imena dvojice braće o kojima pišem. Ovim putem želim pozvati i sve one koji bi mogli imati bilo kakva saznanja da mi se jave. Naime, nas je ukupno u toj prostoriji bilo oko tridesetak i moguće ja da će ovo pročitati i netko tko je taj dan, 21. studenoga 1991. godine, bio također svjedokom tih mučnih događanja - oni ili netko od članova njihovih obitelji kojima su sigurno govorili o tim događanjima.

Krvnici iza vrata nastavljaju svoje veselje i pijanku, zadovoljni svime što su učinili. Glad i žeđ za hrvatskom krvi ne prestaje, na vratima se pojavljuje Dule s nožem u ruci:

- Ima koji dobrovoljac? Ha, jel' ima? Postavlja pitanje kao da je uvjeren da će mu se netko javiti.

- 'Ajde, bre! Nek se ne'ko javi! Nek bude junačina! Dok uživa u svojoj moći i našem strahu, sam odabire nekoga iza mene pokazujući nožem.

- Ti, 'ajde napolje! - govori.

- Nemojte! Nemojte! Molim vas! - govori dječak čiji je brat odabran.

Stariji brat pokušava krenuti, ali mu se mlađi objesio za nogu i ne pušta ga. Brat ga pokušava maknuti pomiren s time da mora poći, ali dječak plače i moli da ga ne vode. Događa se na trenutak da Dule popušta:

- 'Ajde dobro! Sedi dole! - ali odmah zatim i novi šok. Bez obzira na svu okrutnost i zvjerstva koja sam vidio, ne mogu vjerovati da u tim ljudima nema ni mrvice ljudskosti.

- 'Ajde ti, mali, napolje! - govori dječaku i kroz smijeh nastavlja:

- Spasi burazeru dupe! 'Ajde, bre, napolje!

Svi smo u šoku i nevjerici, ali i u velikom strahu, pa šutimo, i tako proživljavamo ovu agoniju. Sada zapomaže stariji brat, plače i govori:

- Pa nemojte njega! Molim vas! Ima 14 godina, molim vas, nemojte! Vodite mene, nemojte njega! Nemojte...!

- Sedi, bre, dole! Ajde, mali, ajde! Šta se čeka! - nastavlja četnik svoju ceremoniju.

Gledam ih potpuno zaboravljajući koliko je to opasno, gledam taj zagrljaj kao i većina u prostoriji. To je zadnji dodir i iskazivanje ljubavi jednog brata prema drugome. To je dijete sada živo, traži i daje ljubav, a za nekoliko minuta će od njega ostati beživotno tijelo negdje na ledini.

To je veliko i nepopravljivo zlo!

Ovo više nema veze s mržnjom prema Hrvatima, ovo je djelo samog sotone, đavla koji vlada u ovim ljudima.

Dječak se naočigled svih pretvara u starijeg, u zrelog muškarca, jer on je sada taj koji tješi svog uplakanog brata. Njihove posljednje zagrljaje i rastanak za sva vremena ovozemaljskog života grubo prekida poziv krvnika:

- 'Ajde, mali! Il' će i burazer s nama!

Dječak kreće prema vratima iza kojih umire i zadnja nada za životom. Čudi me koliko je ovaj dječak, ovo dijete od četrnaest godina, ovog trenutka smiren. Na njemu se ne vidi strah i niti jednom riječju nije rekao da ne želi ići. Stariji brat ostaje u suzama. Ridajući i čupajući si kosu viče: Bože, zašto!? Zašto, Bože!? Što je on kriv!?

Čim je dječak izašao, traže od njega da se svuče. Grlo mi je potpuno stegnuto, oči su mi pune suza koje cure same od sebe, bez kontrole. Prvi put otkad sam u Vukovaru plačem i ne mogu niti želim to spriječiti. Vidio sam puno groznih prizora i smrti, mrtvo dvogodišnje dijete, mrtvih žena, svojih suboraca, mrtvih neprijatelja, svakovrsne patnje otkada sam zarobljen, no ovo sada me potpuno slomilo, probilo granicu moje emocionalne izdržljivosti. Držim glavu među koljenima i plačem za ovim djetetom, a čujem jecaje svih u sobici.

Čuje se kako Dule nekoliko puta ponavlja dječaku da skine gaće. On je ipak još dijete pa ga osim straha tišti i nelagoda što mora biti gol pred krvnicima. Izvode ga van nakon što su ga natjerali da skine sve sa sebe, i odvođe ga na mjesto odakle su stizali svi urlici i rafali. Dižemo glave i svi u suzama ispraćamo to dijete, a brat na glas plače i zapomaže. Dječakov mučenički put traje, ništa ne pomaže, niti sva njegova zapomaganja ni molbe da mu to ne rade, da ga boli. Plače, moli, zapomaže, a to što je on samo dijete krvnicima ne znači ništa. Dijete prolazi iste muke kao i svi prije njega, plačemo s njim svi, uz njegove krikove i bratovo ridanje.

- Boli me jako! Nemoj, čiko! Majko moja, majčice!

Te riječi i jauci kidaju dušu, nemam više snage za molitvu.

Dosta mi je!

Nema mi smisla moliti!

Bog je od nas digao ruke i osjećam se kao da sam izveden i ja, mrtav sam u duši, zaklan kao i svi ti ljudi. Svaku moju misao prekida bolno zapomaganje djeteta, a zbog toga u mislima vodim bitku sa Svevišnjim.

Ne sumnjam u Tebe, Bože, da postojiš, ali ne razumijem!

Zašto se ovo događa!?

Nisam dovoljno mudar da razumijem Tvoju logiku!

Što od mene očekuješ sada dok slušam ovo dijete u smrtnim mukama!?

Kako da vjerujem da ima nade!?

Oprosti mi što nemam više snage! Nemam...

Osim izivljavanja koje traje na djetetu, čuju se i pojedinačni pucnji praćeni vriskom, kao da ga pogađaju tako da ne umre jer i dalje zapomaže. Muka jadtog djeteta predugo traje, dulje od svih dosad. Osjećam mučninu, slomljen sam i bol mi razdire tijelo i dušu. Cijelo moje biće se slama od mučenja toga djeteta. Kakvi to moraju biti ljudi koji su u stanju to činiti, koje ne dira ni djetetov plač i jaut, koji se oglušuju na zapomaganja i preklinjanja!?

Nisu to ljudi, nemaju ništa ljudsko u sebi, ni srce ni dušu!

Svi ljudi u sobi plaču, odrasli ljudi od dvadeset do sedamdeset godina plaču za djetetom čija agonija još traje.

Napokon, ne čuju se više bolni jauti ni zapomaganja, samo kratki rafali nakon nekoliko trenutaka. Gotovo je, dijete je konačno umrlo!

Kako, Bože, da ti se sada molim?

Što da od Tebe tražim?

Da se molim da me što prije primiš k sebi iako to onda znači da ne vjerujem u Tvoju svemoć?

Duboko u sebi znam da On može sve i molit ću se opet da me spasi, no donoseći ovu odluku pokušavam sebi dati odgovor i pronaći razlog zašto bi meni Bog pomogao, a drugima dopustio da prođu sve ove grozne muke.

Dok se mislim želim ponovno vratiti Bogu nakon upravo doživljenog još jednog šoka, vraćaju se četnici i glasno prepričavaju detalje i ovog mučenja. Kao da nismo dovoljno čuli pa žele da čujemo svaki detalj dok Dule sve glasno prepričava vodniku cerekajući se cijelo vrijeme. Monstruozni krvnici smiju se dok govore što su mu sve učinili noževima i kako su mu na kraju propucali kosti prije završnog pucnja...Ne želim u to vjerovati, možda tako govore samo kako bismo se mi ostali još više uplašili, jer ako su u stanju sve to činiti djetetu, tko zna što nas sve čeka. Osim te stravične priče još stravičnijih detalja, uz smijeh dobacuju kako je mali bio žilav i da mu „svaka čast“. Tješim sebe jer znam da je to herojsko dijete sada u Božjem naručju.

Tekst je preuzet sa web - stranice Vilima Karlovića, jednog od sedmorice preživjelih s Ovčare i srpskih logora Velepromet i Sremska Mitrovica . Dječak o kojem Vilim piše je Zdravko Vladisavljević- Edi koji je u trenutku smrti imao 20 godina. Njegov brat pokušao ga je zaštititi lagajući četnicima da ima 14 godina.

Foto: web

This entry was posted on Thursday, November 14th, 2019 at 11:34 am and is filed under [Aktualno](#), [Branitelji](#) You can follow any responses to this entry through the [Comments \(RSS\)](#) feed. Responses are currently closed, but you can [trackback](#) from your own site.